

Canvi d'escenari

Convergència i Unió va afrontar les darreres eleccions generals amb un doble compromís davant els seus electors: decidir i plantar cara. Eren dos compromisos difícils d'administrar, que podien semblar contradictoris però que la realitat ha demostrat que no ho són. Durant aquest any i mig de legislatura, CiU ha decidit moltes coses —la principal és que Aznar governe— i ha plantat cara en algunes altres. La darrera i més espectacular, la retirada del decret d'humanitats. La discrepància sobre aquest tema és paradigmàtica del clima de relació al qual ha entrat el pacte CiU-PP en els darrers mesos: tots dos socis topen en qüestions d'identitat, de sensibilitat cultural o social, com la xiulada a Raimon, el decret de l'himne o sobre la història d'Espanya, però s'entenen en allò fonamental, sense posar en risc l'estabilitat. El darrer exemple, els pressupostos de l'estat.

Aconseguint la retirada del decret d'humanitats CiU aconsegueix marcar distància pública amb el Partit Popular sense que es pose en joc la governabilitat. El suport que ha trobat el PSOE sobre aquesta qüestió és merament conjuntural, fins i tot oportunista des del camp socialista. Perquè ningú deu pensar que la concepció unitarista de l'estat o de la història que té el PP pugui estar gaire lluny de la que té bona part de la cúpula del PSOE, tot i que aquests últims saben guardar millor les formes. Respecte a Izquierda Unida, no cal afegir res més.

Després d'aquest episodi, que va permetre a la ministra Esperanza Aguirre erigir-se per uns moments en heroïna de l'espanyolitat ferida, res no impedeix que les coses puguin tornar a reprendre el seu curs. Cadascú ha donat satisfacció al seu respectiu electorat, i ara el que toca és enfocar el 1998. I aquí està el problema de fons. L'acord de governabilitat que CiU va signar amb el PP a canvi del seu suport està pràctica-

ment acomplert, i només queda pendent algun *serrell* que tot indica que quedarà resolt en els propers mesos. En segon lloc, la principal raó que justificava la necessitat de donar suport al govern del PP, la necessitat d'estabilitat per superar amb èxit l'examen de Maastricht, també quedarà superada aquesta primavera. L'escenari ha canviat. I un nou escenari obliga a rediscutir els acords per tornar a donar-los sentit. Si no, les discrepàncies en qüestions simbòliques acabaran pesant més que les coincidències en les mesures polítiques concretes.

Durant aquest darrer any i mig, la necessitat d'estabilitat ha obligat CiU a renunciar o a moderar moltes de les seues reivindicacions. Però ara, aquesta llosa ja no existirà. Sembla, per tant, que la conjuntura permet que la col·laboració entre Convergència i Unió i el Partit Popular siga més ambiciosa i que al voltant de la taula del pacte sorgesquen temes que comporten sobretot una millora de l'autogovern. A banda de moderar les expansions patriòtiques del PP i de vetllar per la bona marxa de l'economia, CiU està en condicions de plantejar en aquesta segona part de la legislatura un bloc de reivindicacions que facen avançar de forma substancial l'autogovern català.

La responsabilitat com a soci de govern, CiU l'ha exercida amb escreix, fins al punt que moltes vegades ha apartat interessos de país per assegurar l'estabilitat política. En la segona part de la legislatura no hi ha cap impediment perquè els interessos nacionals estiguen a dalt de tot de la llista de prioritats. Les eleccions autonòmiques ja no són gaire lluny i sempre és bo arribar a les urnes amb el cabàs ple. El PP els ho posa fàcil perquè, sense anar més lluny, continua posant pals a les rodes de la normalització lingüística, dóna ales als secessionistes blavers, deixa la ministra Aguirre que faça de les seues i dementeix l'autoria d'eloqüents documents interns de treball... ■

“A banda de moderar les expansions patriòtiques del PP, i de vetllar per la bona marxa de l'economia, CiU està en condicions de plantejar en la segona part de la legislatura un bloc de reivindicacions que milloren substancialment l'autogovern.”